

Examen speech MASTER EBP

Beste studiegenoten, familie, vrienden en docenten van de Master EBP.

Mij is vandaag de gelegenheid geboden om een kort verhaal te mogen vertellen vanuit het perspectief van de student. Meestal staat hier dan iemand die 'cum laude' is afgestudeerd. Even voor de familie en vrienden: dat zijn studenten die gemiddeld voor alle tentamens minimaal een 8 hebben en die alle tentamens ook in één keer hebben gehaald. Ik kan u zeggen ...: dat ben ik niet. Ik sta hier wel, omdat het mij is gelukt om in één keer deze speech te schrijven en omdat vanuit de opleiding aan mij de eer te beurt viel om de voordracht te mogen houden. Door de jaren heen ben ik me zeer verbonden gaan voelen met alles waar de studierichting voor staat en dat betreft met name de epidemiologie.

Ik neem u de komende 10 min mee in hoe het als student begon en wat er tijdens de Masterstudie allemaal op ons pad kwam. Maar vooral wil ik u daarna meenemen naar de toekomst, met een nieuwe lichting klinisch epidemiologen die een rol van betekenis zullen gaan krijgen in het huidige wetenschapslan.

Zoals in alle voorgaande keren opende Cees Lucas het nieuwe academisch jaar 2012-2013 en werd daarna het openingscollege gegeven door Prof. dr. Bossuyt. Daarbij werd meteen kennis gemaakt met de epidemiologische, methodologische en biostatistische begrippen die door de jaren heen alleen maar uitgebreider werden.

Door de studiecoördinator van het eerste jaar, Sander de Wolf, werd ons voorgehouden dat de Master zich als een trein voortbeweegt: in het begin langzaam, maar uiteindelijk op volle snelheid. En dat klopte de trein ging heel snel ... zo snel dat, naast je werk, minimaal 80-100 pagina's per week lezen geen uitzondering was.

Kort sta ik even stil bij twee modules, die je hoofd echt lieten kraken. Dat waren de modules 3 en 5. Voor de familie en vrienden: dat betrof statistiek.

Om jullie een idee te geven: op de basisschool werd rekenen meestal als het moeilijkste vak ervaren, op de middelbare school heette dat wiskunde en op de

universiteit noemen we dit statistiek. En als je het in de praktijk bijvoorbeeld aan chirurgen, internisten of andere specialisten vraagt dan zeggen ze stiekem en heeeeel zacht dat ze niet zoveel van statistiek begrijpen en dat ze het ook best moeilijk vinden om toe te passen.

En nu komt het mooie: wij, alle studenten die vandaag afstuderen aan deze Master, verstaan dat kunstje wel! Voel je vereert dat je de positie mag innemen waarin je andere clinici kan helpen. Zij zullen zich beseffen dat wij daarin een prachtige bijdrage kunnen leveren aan de wetenschap.

Verder liggen er stapels met werk op ons te wachten. Laten we dat wetenschappelijk werk niet oppakken op een manier zoals een enkeling met die naam – Stapel -, maar vanuit de gedachte dat we een bijdrage willen leveren aan de wetenschap op een integere manier. Want de wetenschappelijke theorie is een rationele constructie, zoals Paul Parsons ooit beschreef. De wetenschap is een weergave van uiterst nauwkeurige experimentele observaties en de meest geavanceerde ideeën over de wereld. Toch is een wetenschappelijke theorie niet per se de definitieve waarheid. Ze geeft het huidige niveau van onze kennis weer. Er kunnen altijd weer feiten opduiken die aantonen dat de theorie onwaar is, zodat wij weer aan het werk moeten om nieuwe ideeën te vormen.

Dan naar nu: maandag 9 feb 2015. Vandaag is de trein gestopt ... hoe reizen we nu verder? Welke verantwoordelijkheden hebben we nu? Ik wil er één toelichten en daarmee laten zien dat deze Master ons iets unieks heeft meegegeven, namelijk een ervaring zoals je die in het " afgestudeerde leven" ook mee maakt. En dat betreft het schrijven en de emotionele verwerkingsprocessen, die daarmee gepaard gaan. Iets wat je voor de rest van je carrière gaat meemaken of toepassen, of je nu promoveert of niet.

We hebben het allemaal ondervonden; we hebben ideeën, we verzamelen data en dat moet samen op papier komen en uiteraard binnen een deadline. Ik weet niet hoe het bij jullie ging, maar bij mij kwam tegen het einde van die deadline het wel allemaal op papier, maar meestal pas tegen een uur of twee in de nacht. En dan ... het is af en je verstuurd het! Emotie is blijdschap, jouw kindje is af en ij vind het uiteraard geweldig: het beste wat je ooit hebt geschreven.

Een week later krijg je de feedback, je opent het document, en wat zie je: .... geel en rood gearceerde teksten, en post it's in de kantlijn met de boodschap "kijk nog even hier naar", en "dit moet anders", of "zou ik anders verwoorden."

Je ervaart alleen maar onvrede en onbegrip. "Dat kan toch niet", "ze hebben mij niet begrepen." En je **denkt** ... dit komt nooit meer goed! Een emotionele rollercoaster is geactiveerd!

Nu ben ik al mijn versies terug gaan lezen en heb gekeken naar de feedback over de tijd. En wat ik zag, was iets moois. Deze Master heeft ons laten zien hoe je op een respectvolle manier, eerlijk en vriendelijk, maar soms wel confronterend, feedback kan geven en dat de scriptiebegeleiders alleen maar probeerden om het beste uit ons te halen. Mijn conclusie na versie 13+ is dan ook: "Ja, dit is echt beter!"

En dat is iets wat wij nu ook moeten gaan doen, bij iedereen waarvan wij nu de manuscripten moeten gaan voorzien van feedback, tips en adviezen. Nu moeten wij er voor gaan zorgen dit niet te doen vanuit een geërgerde-modus of vanuit een negatieve emotie. Maar op de wijze waarop wij zelf ook zijn benaderd tijdens onze studieperiode. En bij iedere gegeven feedback moet je dan even terug denken aan de tijd dat je als 'ontvanger' zelf ook in die emotionele rollercoaster zat.

Daarom wil ik eindigen met wat mijn oma van bijna 94 altijd tegen mij zegt. "Bart, vallen mag, als je maar één keer meer opstaat dan je valt, dan komt het allemaal wel goed".

Dank u wel en nog een hele fijne middag.